

23 MAI 2014

23 MAI 2014

Det kongelige Justis- og beredskapsdepartementet
Innvandringsavdelingen
Postboks 8005 DEP
0030 Oslo

Oslo 22.05.14

Høringsuttalelse om endring i utlendingsforskriften om engangsløsning for lengeværende barn.

Vi viser til departementets høringsbrev av 11.04.14, og vil her komme med en kort uttalelse.

En løsning for de lengeværende barna er både nødvendig og riktig. Som departementet skriver i høringsbrevet, er dagens situasjon uheldig, ikke bare for barna og deres familier, men også for samfunnet som helhet.

Det er derfor med skuffelse vi må konstatere at departementets forslag kun vil løse problemet for et fåtall av de lengeventende barna. Hvilke hensyn som ligger bak de foreslåtte vilkårene, er ikke nærmere beskrevet i høringsbrevet. De virker både vilkårlige og ekskluderende, og står direkte i strid med bakgrunnen for forslaget.

Krav om 3 års dokumentert botid og dokumentert opphold i Norge er uproblematisk. Problemet ligger heller i følgende vilkår: *Forutsetningen er at foreldrene som hovedregel medvirker til å avklare sin identitet. De må komme fra land med returavtale og søknaden må være registrert før returavtalen trådte i kraft.*

Det er positivt at oppholdstillatelse kan gis til tross for tidligere mangel på medvirkning til avklaring av identitet, feilaktige opplysninger om identitet og falske ID papirer. Gjennom vårt arbeid ser vi imidlertid hva som skal til for at utlendingsmyndighetene anser noen for å ha medvirket til å avklare identitet. Vi har ved en rekke anledninger bistått mennesker i kontakt med ambassader, IOM og politiets utlendingsenhet i forsøk på å fremskaffe dokumentasjon på identitet. Flere ganger viser dette seg umulig og utlendingsmyndighetene vurderer da oftest at vedkommende ikke har medvirket. Mange av de lengeværende barna blir dermed ekskludert fra regjeringens engangsløsning.

I samarbeidsavtalen mellom Høyre, FrP, KrF og Venstre skrives følgende om bakgrunnen for engangsløsningen: *Barns tilknytning til Norge gjennom flere års botid i Norge skal klargjøres gjennom en regelendring som gjør at utlendingsmyndighetene i større grad vektlegger hensynet til hva som er barnefaglig forsvarlig.*

Det må kunne stilles spørsmål ved de barnefaglige argumentene for at barnets foreldre må komme fra land med returavtale. I listen over land som Norge har inngått returavtaler med pr. april 2014, er det bare en håndfull land som et visst antall asylsøkere kommer fra. De aller fleste landene det kommer asylsøkere til Norge fra, er det overhodet ikke inngått returavtale med.

De få returavtalene som er inngått har også vidt forskjellige ikrafttredelsesdatoer. Kravet om at asylsøknaden må være registrert før returavtalen trådte i kraft rammer mildt sagt vilkårlig. Som eksempel kan nevnes Afghanistan med returavtale fra august 2005, Irak med avtale fra mai 2009 og Etiopia med avtale fra januar 2012. Dette betyr at et barn fra Afghanistan må ha vært nær 9 år i Norge for i det hele tatt å bli tatt i betraktning, mens et barn fra Etiopia vil kunne få sin sak vurdert med opphold siden september 2010. Irakiske barn må ha ventet 5 år i Norge for at årene her skal bli definert som tilknytning.

Det er åpenbart at slike vilkårlige betingelser verken har med barnefaglighet eller tilknytning til Norge å gjøre.

Det største sviket i høringsforslaget er likevel det som begås mot alle de barna som har foreldre fra land uten returavtale med Norge, og de utgjør flertallet av de lengeværende barna. Norge har inngått returavtale med kun 3 afrikanske land: Burundi, Etiopia og Tanzania. I midtøsten er det bare inngått avtale med Irak. I Asia er det bare Afghanistan, Armenia, Hong Kong, Kasakhstan og Vietnam som har inngått returavtale. Med unntak av Afghanistan, utmerker de andre asiatiske avtalelandene seg ikke som opprinnelsesland for asylsøkere, og det kan vel heller ikke sies om Sverige og Sveits som også figurerer på listen.

Ser man på situasjonen i verden idag, er det opplagt at de fleste lengeværende asylbarn i Norge og deres familier er ekskludert fra samarbeidspartiens humanitære initiativ.

Det er vanskelig å tro at alle de 4 partiene bak samarbeidsavtalen forstod hva de skrev under på når det gjelder de lengeværende asylbarna. Skal man finne en løsning på dagens uheldige situasjon, ikke bare for barna og deres familier, men også for samfunnet som helhet, må samtlige lengeværende asylbarn i Norge bli inkludert i engangsløsningen.

Gerd Fleischer
Org. Leder

Georg Schjerven Hansen
Prosjektleder